

GERZSENYI ANDRÁS

Tücsike

Jött a halór. A nap még virgonc volt, most ugrálgatott fel a felhőnyoszolyáról. A halór vérvörös szemén viszont már látszott, hogy haladtában több, tilosban tekerő pecással barátkozott.

A két bot zsinórja bent lógott a fűz tövét paskoló vízben. Tiltott időben, tiltott helyen.

A halór megállt és megvakarta terepszínű nadrágjának hátsó zsebét.

– Maga... – böffentett Gyula irányába. – Maga mit csinált itt?

Gyula komolyra és őszintére fogta a választ:

– Én? Mármint én? Én még semmit! De mindjárt fogok!

Finoman megfogta a halór fejét, és – ügyelve arra, nehogy vérvörös szemébe csípjén – a vízzel ellenkező irányba csavarta.

Az ellenkező irányban leterített pokrócon Ila mocorgott. Bikiniben. Amikor a halór feléje forduló nyaka úgy maradt, magával beszélgetve kissé lejjebb sodorta a fürdőruha-felsőrészt kosárcáját. A halór nyaka eme kitekeredett helyzetben fixálódott a rá kínált két pohár bor után is, sőt, még elmenőben is, amikor tekintetét Ila kebleire fókuszálva odasercintette Gyulának:

– Aztán semmi horgászás! Tilalom van!

A kopolyások ívtak és ittak, de nem ettek. Idővel a nap egyre roskatagabban kapaszkodott felfelé. Ila vissza/fel szándékozott venni magára a bikini alkotórészeit, amikor melle közibe szökkent egy tücsök. És ott is rekedt. Mondhatni, elvermelte magát.

– Jaj, de édes! Jaj, de aranyos! Nézd, még csak nem is fél! Vigyük haza! Hátha megmarad nálunk. És majd szépen ciripelni fog nekünk. Képzeld, saját tücskünk lesz a lakásban. Tücsikénk. És a hajnali tücsökzenék!

Gyula ellent akart mondani, de végül csak legyintett. Hadd hozza azt a bogarat. Másnapra úgymint feldobja a cincogóját.

Étekhordó kosárba friss fű, zsenge fűszálra Tücsike. Eltrónol a pázsiton. Otthon átszállásoltatik egy tágas kartondobozba, a doboz kibélelve a tücsöknek való flóra minden fajtájával. Ila három fűféléből még fészket, óvóhelyet is épít – bunkerre emlékeztet –, legyen egy zug, ahova Tücsike fáradtságában visszavonulhat.

Gyula akármilyen szuggesztíóval szurkol ellene, Tücsike egy hét múlva is él és virul. Sőt, testileg nyúlik és terebélyesedik.

– Látod, nem halt meg! Jól érzi magát. Szeret itt nálunk – tapsikol Ila, és simogatja, cirógatja a sárgahasút. Tücsike nem mozdul el a tenyeréről. – Csak rosszul érzi magát a dobozban. Nincs kilátása. Nem látja a világot.

– Ezt ő mondta?

– Igenis, ő! Amikor tegnap délután olyan keservesen ciripelt!

Azonnali kitelepítés, deportálás következik be. Az akváriumból kikerül a négy csíkos díszhal, új közegük egy háromliteres befőttesüveg. A méretes akváriumba fű, kisbokor, virág telepítődik. Meg a bunker. Végül Tücsike.

Juszt se döglik meg és nem ugrik ki a nyitott ablakon. Már egészen otthonosan kereng a lakásban. Ölesedik, hízik, Ilához törleszkedik, csak neki cincog.

Rákap a szendvicstre. Gyula adagját is becserkészi, kenyerét, szalámiját is megdézsmálja. Gyula keze sorscsapásra lendül, de Ila szeliden lefogja:

– Ne! Csak ártatlan torkoskodás. Látod, milyen aranyos, mennyire szeret itt nálunk!

Tücsike kidülleszti fossárga szemeit, és barnás váladékot fúj Gyula arcába...

Későn keveredik haza. Ila édesdeden alszik. Beborítják a takaróra nyomott napraforgók. De Gyula tudja, hogy a sárga-barna kalapok mezítelen gyönyört takarnak. Közelebb férközik. Ilához akarna törleszkedni, de valami megharapja az ujját. Felrántja a napraforgókat. Tücsike gubbaszt Ila csípőjén, és vészesen forgatja a szemgolyóit...

Gyula kedvenc zenéjével nyugtatja magát. Áradnak a dallamok. Szíve-lelke is velük gyöngyözik.

– Halkítsd le! Hát nem látod, hogy Tücsike elszenderedt?! Miért nem veszel fel fülhallgatót?

Másnap. Hétféje. Ila a mamájához készül.

– Talán... Tücsikét elvinném magammal... Anyyira hozzám nőtt!

– Ne, dehogy. Én majd gondját viselem. Megcsinálom neki a kedvencét is. A disznósajt szendvicset. Te csak utazz el nyugodtan!

Tücsike nem mozdul az akvárium-lakban. Beteg? Haldoklik? A disznósajt illata végül előcsalogatja. Ráugrik az asztalra. Már-már eléri a tányér peremét, mikor a teásbögre szája rácsapódik. Levegője elfogy. Elájul.

Amikor magához tér, még látja a kajánul kanyargó folyót, a roskatagon kapaszkodó napot. Hátában és hasa tájékán éles, szúró fájdalmat érez. Ám nem sokáig.

Mert lendül a bot, szisszen a zsinór.

Előtte még, parányi időre, sárga pillantása Gyula szikrázó szemébe réved.

– De hiszen pont úgy néz, mint én! – villan Tücsikébe a felismerés.

Áthatóbb szembenézésre nem marad ideje. Sárga szemébe harap a víz, és az ólomsúly lehúzza a mélybe.